

unuka unukove žetve“ je najbolj cvetoča cvetka dekadentizma. In Umekove pesmi (1865) so vobče iste, takisto Cimpermanove onodobne, celo Levstik je včasih malo zavozil v to stran, da o manjših ne govorim. Rafiniranost v obliki je namen obojih dekadentov, starih in novodobnih; prvim je rafinirano umetna (nikoli se ni n. pr. skovalo toliko sonetov in drugih težkih oblik kakor tedaj), drugim rafinirano priprosta; a s svojo načelno raztrpano obliko so imeli moderni bržkone prav toliko preglavic kakor stari s svojo preumetno. Vsebine je bilo pri obojih obično enako malo. — Praznoto in neiskrenost njih pesnikovanja tepe Stritar prav hudo s svojimi tremi obstruktivnimi soneti na solnce in na luno, ki jih je zložil, ker je „mož, ki mu v vsem gre . . . veljavna beseda“, naročil Stritarjevemu prijatelju, naj opeva ta dva predmeta (Glasnik 1868, 19 in 121; „Pesmi“ 1869, Zbr. sp. I. 62).

Da hoče literarnim ljubljanskim diktatorjem napovedati boj in jim kaliti s hudo obstrukcijo okoreli mir, to je povedal ob koncu svojega spisa, posvečenega „našim pesnikom“: „Kdor hoče svete dajati našim pesnikom, mora žgati in rezati bule in gobo, ki pokrivajo zdrava telesa; saj ne gre tu za prid in slavo posameznih, saj literatura morda vendar ni kaka usmiljena naprava, kaka bratovščina, kak zavod, kjer se onemogli mladi in stari s slavo in hrano rede ob srenjskih stroških.“ — —

(Dalje prihodnjič.)

Pesem.

Ždaj, duša, pozabi življenja mizerij,
igraj se mi s solničnimi dnevi,
igraj se mi z lune odsevi,
zamakni se v božje krasote misterij!

Saj svetega Petra in Pavla so časi!
Vsak dan se ponavljajo popki,
in s tako blestečimi zobki
jih trgajo zale devoyke na vasi!

Zasmej se razkošno, jasné se spomini:
ej, bilo je ravno ob letu,
vse rože žarele so v cvetu,
lepo se ljubila sta dva tam v dolini!

Vida.